

Petits problemes domèstics

Catalunya té problemes profunds, i un d'aquests no és si s'han de fer o deixar de fer uns Jocs d'hivern al Pirineu. Però quan per aquest motiu hi ha qui organitza la funció que es va celebrar a Puigcerdà amb l'única raó d'anar-hi en contra, llavors penses que el problema serà menor però que hi ha gent que prefereix això abans que enfrontar-se a les dificultats serioses de veritat, com podria ser, per exemple, triar entre monarquia i república, entre ser dependent o independent o emprar el català (sempre) o deixar el futur en mans (sempre) del castellà. Hi havia més de dues mil cinc-cents persones (el doble pels organitzadors) dient que no, que el govern s'equivoca, que el Pirineu no necessita els Jocs. Ho deien a la Cerdanya, que potser sí que no necessita res, precisament perquè tenen de tot i bé, potser fins al sadoll. Eren gent de la zona o eren viatgers esporàdics de cap de setmana fent una excursió, sempre agradable, a aquest Pirineu esplendorós que, tret de la Cerdanya, està força oblidat? Els alcaldes dels municipis afectats s'hi han manifestat a favor. És clar que podríem pensar que els alcaldes formen part del sistema. I el sistema s'equivoca. Jo que vinc d'un silenci antic i molt llarg, on naixeren somnis de canvi i millora, no puc entendre l'obstinació de dir no sobre la base d'una suposada incapacitat dels organitzadors de preveure que a finals de segle (o sigui el 2099!) les estacions d'esquí seran inviables, que el turisme és dolent (?), que es gastarà aigua per fer neu (neu que es torna aigua), i així fins a deu. Deu, com els manaments.

Barcelona